

tantadruij

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

SNG
NOVA GORICA

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

primorske novice

Primorski
dnevnik

Po bratih Grimm
Žabji kralj
Plesna pravljica
Gledališče Koper, sezona 2020/2021

Poročanje o dejavnosti primorskih gledališč iz studia Radia Trst

Začasna rešitev, ki postane priložnost

Slovensko stalno gledališče in slovenski program italijanske radiotelevizije Rai FJK sta dolgo, posredno in neposredno, povezana. Ob poročanju o gledališki dejavnosti v slovenskem jeziku se na radijskih valovih redno pojavljajo glasovi igralcev, ki so ali so bili člani umetniškega jedra SSG. Včasih nastopajo v vlogi voditeljev, včasih kot gostje oddaj, ali pa kot protagonisti radijskih iger.

Urednica **Suzi Bandi** je od **Nataše Sosič** prevzela nalogu, da skrbi za programe, ki upoštevajo gledališki svet. V tem sklopu vodi z ekipo sodelavcev oddajo *Dvignjena zavesa*, ki redno poroča o delovanju vseh treh primorskih in drugih, slovenskih in italijanskih gledališč. Tovrstno poročanje je v zadnjem letu poiskalo seveda nove smernice in teme, v sovočju s spremenjenimi vsebinami za zaprtimi zavesami gledališč. V prejšnji prilogi Tantadruj je **Neva Zajc** o tem spregovorila iz zornega kota Radia Koper in Radia Slovenija, Suzi Bandi pa bo sklenila krog s pogledom iz studia Rai v Trstu.

"Način poročanja se je postopoma spremenil skupaj z našo dejavnostjo. Tudi na radiu smo se morali v čim krajšem času izuriti, da smo z digitalnimi aplikacijami nadomestili običajne, neposredne stike z intervjuvanci. Tudi mi ne smemo na teren, komuniciramo na daljavo, nimamo stika z gledališčniki v živo, kot v gledališčih nimajo stika z občinstvom," pove Suzi Bandi in poddari, da so spremljali razvoj novega načina delovanja vseh gledališč. "Poročamo o spletnih projektih, tako kot kolegi informa-

FOTO: LUCA QUAIJA

Predstava SSG Na valovih Saše Pavček v režiji Alena Jelena se je dogajala v radijskem studiu.

tivnega programa. Gledališča sploh niso izginila z radarjev. V oddaji *Dvignjena zavesa* redno poročamo o projektih vseh primorskih gledališč. Če so gledališča na katerikoli način dejavna, smo tudi mi z njimi. Vsekakor pa v *Dvignjeni zavesi* skušamo ob aktualnem gledališkem dogaja-

nju s pomočjo izvedencev predstaviti tudi, na primer, delček zgodovine gledališča ali kak gledališki poklic ali kako temo, ki je povezana z gledališčem. Gledališča so v teh letih postala tudi za nas povezvalni element na obmejnem teritoriju, saj tudi na tem področju naše radijske hiše

sodelujejo z rednimi izmenjavami."

Kako pa doživlja predstave po spletu? "Predvajanje predstav na raznih digitalnih platformah je začasna rešitev, ki pa lahko postane priložnost. Spletna ponudba slovenskih gledališč je izjemno bogata in predstava na ekranu bo lahko v bodoče dobra rešitev na primer za ljubitelje gledališča, ki se težje premikajo ali bi se drugače težko udeležili predstave zaradi pomanjkanja časa ali razdalje (zdaj si denimo lahko ogledamo premiero, ki se dogaja kjerkoli na svetu). Sama sem se na začetku precej otepala, a sem ugotovila, da je lahko zelo koristna rešitev predvsem za gledališča, ki tako lahko živijo in ustvarjajo male čudeže premier pred kamero. Osebno imam najraje spletne predstave, ki ponujajo situacijo običajnega ogleda in se dogajajo na točno določen dan in uro. Ko objava ostaja dalj časa na spletu, je gledalec bolj len, ni istega pričakovanja. Prava gledališka izkušnja pa se seveda zgodi samo v dvorani. Spletno predvajanje odvzame doživetju vsaj šestdeset odstotkov vtisov, ki jih naša čutila potrebujejo za popolno doživljjanje predstave," pove Suzi Bandi. •

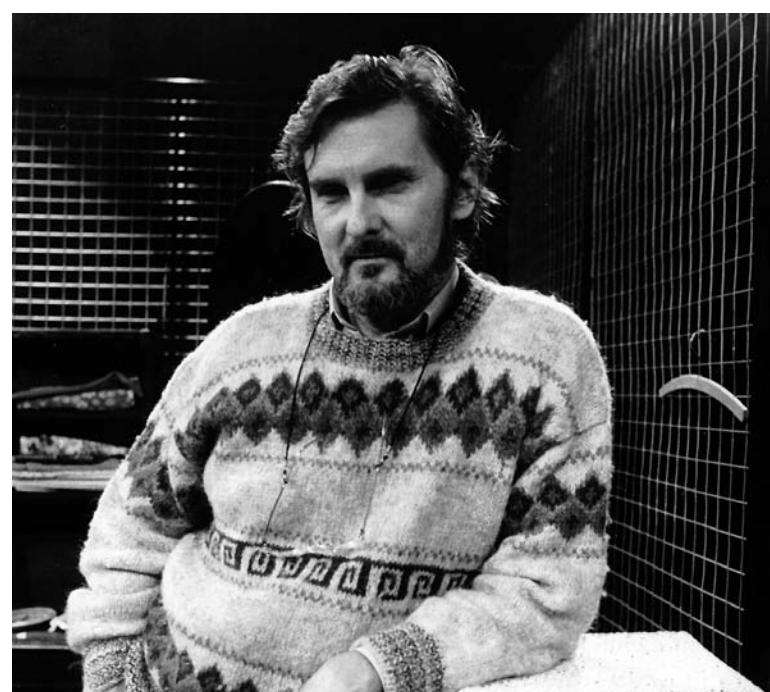
V soboto ob 20. uri spletni poklon režiserju Mariu Uršiču

Vsaka gledališka zgodba nosi v sebi neprecenljivo bistvo

Igralci, teatrologi, sodelavci in prijatelji tržaškega režiserja Maria Uršiča bodo v soboto, 24. aprila, ob 20. uri protagonisti spletnega poklona umetniku, ki je bil skoraj štirideset let eden najbolj prepoznavnih ustvarjalcev Slovenskega stalnega gledališča.

Leta 2011 je **Mario Uršič** prejel prvo nagrado Tantadruj za življenjsko delo, saj je s svojo mediteransko dušo ogrel tako tržaški kot novogoriški oder, kjer je bil umetniški vodja med letoma 1983 in 1985. Režiral je v Mariboru, v Ljubljani, večkrat tudi na Reki. V Novo Gorico je privabil pisatelja Fulvia Tomizzo, ki je podpisal priredbo Cankarjevega *Martína Kačurja*, in je prvič predstavil slovenskemu občinstvu poetiko Pier Paola Pasolini. V Trstu pa je širil krog sodelovanj na zanimive umetnike kot sta bila Claudio Misulin, ki je nastopil v uspešni predstavi SSG *Slehernik*, in priznani skladatelj Giampaolo Coral.

Njegove velike gledališke strasti so bile ameriška dramatika, slovenski avtorji tržaškega okolja in italijanska dramatika dvajsetega

Mario Uršič na odru predstave *Tetovirana roža Tennesseeja Williamsa* v sezoni SSG 1989/1990

stoletja, posebej Luigi Pirandello. Njegova muza je bila igralka **Miranda Caharija**, ki je nastopila v mnogih predstavah (nepozabna je bila na primer v *Tetovirani roži Tennesseeja Williamsa* leta 1990) in kateri je leta 2005 posvetil dramsko besedilo (in uprizoritev) *Deja Husu*.

Mario Uršič se je rodil leta 1939, študiral je na ljubljanski AGRFT pod mentorstvom Jožeta Babiča, svojo profesionalno pot pa je razvil predvsem na odru tržaškega Slovenskega stalnega gledališča, kjer je od leta 1969 do leta 2005 režiral več kot petdeset predstav. Za svoje delo je prejel več nagrad;

med njimi nagrado Borštnikovega srečanja 1988 za režijo in priredbo Cankarjevega *Kralja na Betajnovi* ter nagrado Prešernovega sklada 1990 za režijo Cankarjevega *Kralja na Betajnovi* in Hofmannsthala-voga *Slehernika* v Slovenskem stalnem gledališču v Trstu.

V dramah je iskal stik z realnostjo, s problematikami sodobnega sveta, v govorico komedije pa se je vzivel tudi izven omenjenih gledališč, ko je postal glavni akter poletnega festivala v Križu pri Trstu, za katerega je prirejal in režiral dela, pri katerih je skrbel tudi za ohranitev nesnovne dediščine lokalnega narečja.

V utemeljitvi nagrade Tantadruj beremo: "Mario Uršič se je s svojim delom, ki odseva izjemno senzibilnost, kultiviranost in avtorsko izbrušenost, zapisal med najbolj dragocene slovenske gledališke umetnike, posebno mesto pa ima prav v primorskem gledališkem prostoru, saj je v njem in v zanj značilnem duhu realiziral največ svojega kreativnega potenciala ter tako požlahtnil podobo gledališkega snovanja na obeh straneh zahodne slovenske meje."

Spletni poklon bo objavljen na youtube kanalu in na facebook strani SSG. •

"Sled je ostala, spomin ni skopnel ..."

"Vsaka gledališka zgodba nosi v sebi neprecenljivo bistvo, ki je tudi to, kar se gledalcem vtišne v dragocen spomin. Najraje bi se izognil retoriki, a moram priznati, da me je priznanje primorskih gledališč razvesilo, ker potruje dejstvo, da je sled ostala, da spomin ni skopnel, da lahko vzameš tekst pod pazduho in greš naprej!"

Mario Uršič ob prejemu nagrade Tantadruj

Pogovor z dramaturginjo in režiserko Terezo Gregorič ob spletni premieri koprodukcijske uprizoritve Nisem dekle niti ženska

Delo s prijatelji je privilegij

24. aprila bo na spletni strani in kanalih SNG Nova Gorica na ogled spletna premiera avtorskega projekta Tjaša Bucik, Anuše Kodelja in Tereze Gregorič Nisem dekle niti ženska v režiji Tereze Gregorič. Projekt je nastal v koprodukciji Zavoda Scaramouche, Kulturnega doma Gorica, MP3 Project ASD (Rim) in Parka Pečno.

ANA KRŽIŠNIK BLAŽICA
dramaturginja SNG Nova Gorica

Tereza Gregorič se je rodila leta 1988 v Šempetru pri Gorici. Maturirala je na umetniški gimnaziji dramsko-gledališke smeri v Novi Gorici ter šolanje nadaljevala na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, na kateri se je odločila za študij dramaturgije. V času študija je urejala šolski gledališki list *Oderuh* in opravljala asistence dramaturgije. Pisala in objavljala je tudi različne članke za gledališke liste. Od leta 2012 je kot hišna dramaturginja zaposlena v SNG Nova Gorica, kjer je sodelovala z režiserji Vitom Tauferjem, Ivanom Peterreljem, Jernejem Lorenčijem, Jušem A. Zidarjem, Dušanom Jovanovićem ... Ob tem pa za najmlajše gledalce izbira predstave Polžkovih abonmajev ter kot vodja Mladega odra Amo skrbi za gledališko izobraževanje in ustvarjalnost mladih, za kar je prejela več priznanj tako doma kot v tujini. Prav tako je v lokalnem okolju prepoznana kot režiserka in avtorica scenarijev več občinskih in krajevnih dogodkov.

• Tokrat režirate avtorski projekt s svežo članico novogoriškega igralskega ansambla Anušo Kodelja in plesalko Tjašo Bucik. Kako je prišlo do tega projekta?

"Zelo preprosto. Anuša me je poklicala in vprašala, če bi skupaj ustvarili predstavo, in takoj sem bila za! Pred tem se je že dogovorila s Tjašo Bucik, svojo dolgoletno prijateljico - plesalko -, ki se je zaradi epidemioloških razmer vrnila domov iz tujine in čaka, da bodo okoliščine ponovno omogočile ustvarjanje v mednarodnih okvirih in na način, kot smo ga poznali pred epidemijo. Pravzaprav smo se vse tri znašle v podobni situaciji. Gledališče je odvisno od človeške bližine in stike ne le s soustvarjalci, ampak tudi z gledalci, medtem ko razmere zahtevajo fizično razdaljo. Ker pa si kljub temu želimo ustvarjati gledališče, smo se zelo hitro dogovorile in začele z delom."

• Z Anušo in tudi s Tjašo vas druži prijateljstvo ...

FOTO: AUGUST ADRIAN BRAATZ

Avtorski projekt Nisem dekle niti ženska podpisujejo Anuša Kodelja, Tereza Gregorič, ki ga tudi režira, in Tjaša Bucik.

"Z Anušo sva se spoznali, ko sem kot sveža diplomirana dramaturginja nastopila službo v SNG Nova Gorica. Med drugim sem prevzela vodenje Amaterskega mladinskega odra, danes Mladega odra Amo, kjer je bila Anuša že večletna članica. Lahko rečem, da me je prav ona uvedla v novo službo (smeh). Zelo hitro sva se navezali druga na drugo. Poleg izjemnega talenta me je pritegnila tudi njena odločnost in neustavljava želja po delu. Zelo malo je ljudi, ki imajo tako jasno začrtano pot. Anuša je od nekdaj vedela, da bo igralka. No, skoraj od nekdaj (smeh). Podrobnosti boste izvedeli v naši predstavi. Tjašo Bucik pa sem pobliže spoznala v samem procesu dela. Z Anušo sta prijateljici iz otroštva in ideja za predstavo se je v resnici rodila že pred leti. Anuša jo je prosila, če se lahko v njeni telovadnici pripravlja na sprejemne izpite za AGRFT, medtem ko se je Tjaša pripravljala na svoj projekt. Nekaj časa sta vadili vsaka posebej, v nekem trenutku pa sta se sinhronizirali. 'Občutek je bil čudovit,' pravita. Odločitev za predstavo je torej padla že takrat."

• Projekt torej tematizira situacijo, v kateri se trenutno nahajamo ustvarjalci uprizoritvenih umetnosti?

"Je ne toliko tematizira, kot izhaja iz nje. Predstava prikazuje asociativno nanizane spomine iz njuh otroštva, ki so se vzbudili, ko sta se vrnili domov - v rodno mesto. Obe sta na prelomu v samostojno življenje. Namesto da bi gradili svojo kariero, se osamosvojili in v polnosti zaživeli, ne moreta opravljati svojega poklica. Predstava želi nagovoriti vse, ki so se znašli v podobnih razmerah; ustvarjalce in mlade ... Kajti čeprav smo oddaljeni drug od drugega, smo si v tem, kar delamo, še vedno zelo blizu."

• Kako je potekal uprizoritveni proces glede na to, da se ustvarjalke dobro poznate?

"Brez pomisljanja lahko rečem, da je delo s prijatelji privilegij. Gledališče je intimen prostor, v ustvarjalnem procesu se posameznik lahko sooči tudi s svojimi strahovi in bolečinami. Če ti kot režiserju predstave, ki izhaja iz osebnih zgodb, ne uspe ustvariti varnega prostora, kjer se ustvarjalci lahko popolnoma odprto izražajo, lahko proces pusti globoke rane. Med nami pa ni nikakršnih zidov ali blokad. Tako kot v življenju je tudi v ustvarjalnem procesu najpomembnejša odprta, iskrena komunikacija in sprejemanja svojih in šibkosti drugih. Večja

kot je povezanost, močnejše je odpiranje - in intenzivnejše je sobivanje, tudi v okvirih uprizoritvenega dejanja."

• Projekt je glede na razmre mišljen kot spletna uprizoritev in ne kot uprizoritev v živo.

"Nič ne more nadomestiti uprizoritev v živo. V procesu dela smo ugotovile, da je tako kot naši protagonistki tudi gledališče nekako ujeto med filmom in predstavo v živo. Najprej smo razmišljale, da bi naredile gledališko predstavo z mislio na video, nato pa nas je ustvarjalni tok zapeljal tako, da smo ustvarile video z mislio na uprizoritev."

• Kakšni so vaši načrti v prihodnjih mesecih, letih in kako je ustavitev javnega življenja vplivala nanje?

"Najprej želim izpeljati premiero (smeh). Ker opravljamo delo, ki je v celoti odvisno od javnega življenja, sem prepričana, da bomo še nekaj let trpeli za posledicami epidemije. A iskreno verjamem, da bo gledališče, ki diha skupaj z občinstvom, obstalo. Dolgoročno se bodo stvari postavile na svoje mesto, do takrat pa si želim, da bi preprosto - preživel. Tako ali družače." •

ŠTORIJE IZ GLEDALIŠČA

Včasih gre vse narobe

• **ANA FACCHINI**
članica igralskega ansambla SNG Nova Gorica, letosnja dobitnica igralske nagrade ZDUS "Duša Počkaj"

Kljud temu, da so stvari dobro utečene, se včasih zgodi, da gre vse narobe. Spomnim se gostovanja v Šmarju pri Jelšah s predstavo *Alica*. V Šmarju smo radi gostovali, saj so nas vedno toplo sprejeli in nas gosposko pogostili, pa tudi po-

družili smo se z gledalci in kakšno rekli o predstavi. Zato smo tudi tokrat veselo zakorakali na oder odigrat predstavo, ki nam je bila vsem zelo ljuba. Takoj po začetku pa nam je vse zbezljalo iz rok. Začelo se je, ko je Primzi (Primož Pirnat) mačjo lutko Dino po nesreči zabrisal naravnost v neonko nad vratni premične kulise. Žarnica se je razletela na tisoč koščkov in komaj smo se zadržali, da nismo prasnili v smeh. Nadaljevali smo prizor, ki je potekal v popolni

tišini, ko se je izza kulise zaslila zvok metle, ki pometa zdrobljeno steklo. Seveda smo si vsi predstavliali inspicienta Simona, kako skuša čimbolj neopazno pomesti oder, in smeh nam je že začel stresati ramena. Megla, ki naznanja prehod iz realnega v domišljijo, se je na manjšem odru začela obnašati čisto drugače kot doma. V trenutku je preplavila oder in to tako silovito, da drug drugega nismo več videli. Zadrževali smo se postalo skoraj nemogoče. Takrat se je zaslišala glasba za prvo pesem, ki jo je pela Alica (Alida Bevk). Na vse kriplje se je trudila, da bi zadevo speljala, slišati pa je bilo nekako takole: Diii hihihii naaa, Diii hihihii naa, Diii hihihiiiiii niiicaaa ... Solze so nam tekle po licih, grizli smo se v jezik, sem in tja pa je kdo že prasnil v smeh.

Megla, ki nas je skrila pred občinstvom, se je medtem razlezla po dvorani. Ljudje so začeli kašljati in mahati z gledališkimi listi, da bi lahko kaj videli. Takratni direktor Sergij Peljhan, ki nas je spremljal, je hitel odpirat vrata dvorane in skušal razkadieti meglo. Igralci smo se na odru zaletavali drug v druga, se krohotali in poskušali rešiti, kar se je rešiti dalo.

Predstava se je nekako prikotila do konca, občinstvo je navdušeno ploskalo nam, mi pa nje mu. Po predstavi nam je neki gospod v foajeju rekel: "No, videl res nisem nič, ampak slišat je bilo zelo fajn." •

Krstni uprizoritvi plesnih pravljic po motivih bratov Grimm

Svet po meri otrok

Pretekli nedelji sta v Gledališču Koper minili v znamenju dveh spletnih premiernih uprizoritev pravljic po motivih bratov Grimm. Žabjega kralja in Rdečo kapico sta uglasbila Patrik Greblo in Mirko Vuksanović, v plesne korake pa ju je skupaj s primorskimi plesalci - med njimi tudi s svetovnim prvakom v latinsko ameriških plesih Jurijem Batageljem - prelil koreograf Siniša Bukinac.

Miha Trefalt

V preteklosti so bile pravljice domena odraslih, iz roda v rod pa so se prenašale in spremenjale z ustnimi izročilom. Številne med njimi - tudi *Žabjega kralja* in *Rdečo kapico* - sta med prvimi zapisala nemška jezikoslovca in pravljičarja, brata **Jacob** in **Wilhelm Grimm**. Prijejene okusu tedanjega meščanstva sta prvič objavila leta 1812 v knjigi *Hišne in otroške zgodbe*. Pravljici sta do danes doživelji številne animirane ter odrške in plesne priredbe, zadnjo prav v Gledališču Koper. Glasbo zanju sta napisala skladatelja **Patrik Greblo** in **Mirko Vuksanović**, v plesno govorico ju je prelil **Siniša Bukinac**. Plesali pa so **Eva Tancer**, **Noemi Bak**, **Angelo Menolascina**, **Siniša Bukinac**, v naslovnih vlogah Žabjega kralja, tudi Lovca in Ježka pa **Jurij Batagelj**, nekdanji državni, evropski in svetovni prvak v latinsko ameriških plesih.

Ples kot poslanstvo

Ob uspešni profesionalni karijeri v tekmovalnem plesu pa se plesalec Jurij Batagelj ni podpisal le pod zmage na največjih svetovnih tekmovaljih, temveč tudi pod plesne spektakle - omenimo le *The 50's Show in Dance Amore* -, ki se po svoji produkcijski zahtevnosti spogledujejo z odrskimi spektakli z Broadwayja in West Enda. V čem je po vsem tem našel izziv za sodelovanje v dveh plesnih miniaturah koprskega gledališča? "Pred skoraj tremi desetletji sem smisel življenja in z njim tudi svoje poslanstvo našel v športnem plesu. Pred nekaj leti sem postal oče in sem začel svet opazovati tudi skozi otroške oči, tako sem svoje poslanstvo nadaljeval v posredovanju plesne umetnosti najmlajšim," pripoveduje. "Odločilna za sodelovanje je bila tudi priložnost, da lahko prvič sodelujem s Sinišo Bukincem. Vedno sem ga občudoval kot plesalca, učitelja in

V plesnih predstavah za otroke nastopa tudi znani plesalec Jurij Batagelj.

koreografa, piko na i je dodala še koronska kriza, v kateri smo plesalci ostali brez dela in iz dneva v dan bolj željni novih projektov."

Res je. S plesalcem in koreografom Sinišo Bukincem se poznaš že iz časov, ko sta plesala v Plesni šoli Urška v Ljubljani. Batagelj je pri desetletje starejšem kolegu najprej obiskoval 'klase', pozneje, ko je Bukinac sodeloval s Slovenskim plesnim projektom, pa še delavnice hip-hop ter klasičnega in jazz baleta. Vendar pa do sodelovanja pri skupnem projektu vse do *Žabjega kralja* in *Rdeče kapice* ni prišlo. "S Sinišo o plesu razmišljava podobno. Z gibom želi va pripovedovati zgodbe. To pomeni, da gibu, ki smo ga plesalci izvedli že neštetokrat, poskušava dat smisel in pomen, ki ga gledalec lahko razume. Gre za nekakšno iskanje svobode v plesu, ki plesalca

lahko pripelje do večje kreativnosti," glasno razmišlja Batagelj. Ob tem prizna, da se je prav pri študiju plesnih pravljic naučil prepustiti intuiciji: "Koreografijo za posamezne prizore Siniša zastavi le okvirno, s tem plesalcu ponudi priložnost, da v koreografiji uresniči tudi lastne zamisli. Takšna ustvarjalna svoboda mi kot plesalcu latinsko ameriških in klasičnih plesov veliko pomeni, saj vem, da sem tudi sam prispeval kamenček v mozaiku koreografije predstave."

Ples kot zgodba

Plesni pravljici sta zasnovani po literarni predlogi in sta tako imenovana narativna baleta. Lahko otroci, njim sta plesni pravljici namenjeni, razumejo plesne predstave, če te ne pripovedujejo zgodb? Je lahko za mlade gledalce

ples zanimiv tudi takrat, ko le raziskuje gib, muzikalnost? Batagelj je prepričan, da plesne predstave brez jasne zgodbe za otroke ne morejo biti zanimive, četudi ne zanika, da otroci v abstraktnejšem plesu tudi uživajo. "Iz izkušenj vem, da otrok lahko uživa tudi v latinsko ameriških plesih, če le razume 'zgodbo' in odnos med partnerjema. Z gibom, glasbo in dinamiko dveh teles v prostoru bo ples razumel sicer drugače, toda veselje nad plesom pri otroku zato ne bo izostalo. Povsem drugače pa otrok dojema ples, če ta 'pripoveduje' zgodbo. Tak ples mora biti čist, preprost, prodoren v gibu in jasen. Pri ustvarjanju plesnih pravljic smo k temu seveda stremeli tudi mi in - da bi bili še bolj jasni - gib, ples in glasbo pospremili z besedilom povsod tam, kjer bi s tem pomagali, da bi bila zgodba otrokom bolj razumljiva."

Iнтерно premiero si je v Gledališču Koper ogledala tudi plesalčeva štiriletka hčerka. Kakšna je bila njena ocena? "Zelo, zelo je uživala v komaj čaka, da si predstavi znova ogleda. Je najboljši kritik, saj vedno pove, kar misli, in stvari ne olepšuje," smeje odgovarja Batagelj. Dodaja pa: "Prepričan sem, da smo naredili dobr, sloganovo dovolj različni in otrokom razumljivi predstavi, in verjamem, da bomo takrat, ko bomo lahko znova nastopili v živo, mlademu občinstvu ponudili nekaj lepega."

Uprizoritvi *Žabjega kralja* in *Rdeče Kapice* (ob naštetih so ju pripravili še avtor scenarija in besedila, hišni dramaturg Miha Trefalt, portugalski scenograf António Lobo, kostumografinja Anja Ukovič, oblikovalec svetlobe Martin Peca, pripovedovalec Rok Matek in kitarist Aljoša Vuksanovič) si bodo med prvimi lahko v živo ogledali učenci nižjih razredov obalnih osnovnih šol, saj bo Gledališče Koper plesni pravljici ob prvih toplejših dneh uprizarjalo tudi na šolskih dvoriščih. •

FOTO: TOMÁSZ REINDL

NA KRATKO

Milan Percan: "Umetnost je hrana svobodne človekove biti"

• Katero knjigo imate na nočni omarici?

"Vedno jih je kar nekaj, za vsako večerno počutje kakšna: trenutno *Rodbina Miljenka Jergovića, Strah pred nevednostjo* Renate Salec in Sebalдов *Saturnovi prstani*."

• Zadnji film, ki vas je navdušil?

"Pred kratkim sem si ponovno ogledal *Sanje Akire Kurosawe*, trenutno pa s sinom gledava serijo *Peaky Blinders*, v kateri me navdušujejo scenografija, kostumografija in glasba."

• Katero od koprskih znamenitosti bi najprej predstavili tuju?

Milan Percan, akademski slikar in hišni scenograf gledališča Koper

"Škocjanski zatok kot eno zadnjih naravnih zatočišč nekdanjega Kopra."

• S katero od znanih (zgodovinskih) osebnosti bi preživel večer?

"Z Giuseppejem Tartinijem v mehkem fotelju, brez besed, samo ob zvokih njegove violine."

• Tragedija, komedija ali drama?

"Katerakoli, če iz nje nastane dobra predstava."

• Uprizoritev Gledališča Koper, ki se vam je najbolj vtisnila v spomin?

"*Skrivnostni primer* ali *Kdo je umoril psa* Marka Haddona v režiji Renate Vidič. Navdihujoča predstava v vseh pogledih."

• Česa se najbolj bojite, preden se dvigne zavesa?

"Morebitnih tehničnih spodrljavajev."

• S katerimi tremi vrlinami se lahko pohvalite pri delu?

"Resnicoljubnost, požrtvovalnost, empatija."

• Vsaj ena slabost, ki si jo upate priznati ...

"Prevečkrat se zasanjam."

• Pri delu vas navdihuje ...

"Odvisno od dela, vendar najpogosteje začetna ideja."

• Na kaj ste v Gledališču Koper ponosni?

"Da mu je, po več preteklih poskusih, končno uspelo obstati in obogatiti obalni prostor."

• Kaj vas v tem trenutku zaposluje v gledališču?

"Scenografija za prihajajočo predstavo *1500 lajkov*."

• Če bi lahko 'definicijo' umetnosti zapisali v enem stavku, bi se ta glasil ...

"Umetnost je hrana svobodne človekove biti."

• Če bi si morali najti drugo delo, s čim bi se preživiljali?

"Vsekakor z umetnostjo, po možnosti s slikarstvom." •